

Med dejanji.

Zastor pada, in po lustrih belih
Vnovič plamen živo zažari,
In po ložah sto oči ponosnih,
Sto demántov ž njimi zablesti...

In iz goslij pesem zatrepeče,
Lega čuvstvi mehko na srce...
Šepetanje... Vmes pahljače nežne
Še nežneje zibljejo roke...

Na baržun se leno naslanjaje,
Méni se gospoda med sabo:
»Strašno živce to razvnema slabe,
Strašno čuvstva nam razburja to:

Ta prizor, madame, v podstrešni sobi!
Kdor v življenji gledal ni nikdar
Proletarijata bede blizu,
Grozno to je njega živcem v kvar!«

In živahno kima bleda dama,
In zehaje tretji vzdíše vmes:
»Divno sicer, in povsem moderno,
A — preistinito, res je, res!...«

Vida.

Jelica Belović-Bernadzikowska.

(Prikaz.)

Pismo iz Zagreba.

Pogačić Milka, Jagoda Truhelka, Marija Jambrešakova, Štefa Iskra, Kamila Lucerna, Zagorka... To so imena onih odličnih Hrvatice, ki so se ali se še pojavljajo po raznih listih in bogate lepo naše slovstvo. K le tem se broji tudi učiteljica višje državne šole v Sarajevu, gospa Jelica Belović-Bernadzikowska. »Nulla dies sine linea!« to je njeno geslo. Marljiva je kakor bučela; kamor le pogledaš, gotovo vidiš kak plod neumorne njene duše.

Bernadzikowska se je porodila 25. svečana 1870. leta v glavnem mestu Slavonije, v Osijeku. V roditeljski hiši je imela fino, vsem pedagoškim zahtevam odgovarjajočo odgojo. Ni čudo, vsaj je bil njen oče sam pedagog, profesor kr. oseške gimnazije. Kmalu se je naučila francoski, italijanski in nemški. To ji je vse jako dobro došlo. Precej zgodaj se je torej mogla baviti z domačo in s ptujo knjigo. Kot sedemnajstletna devojka je bila že sotrudnica znanega otroškega lista »Smilje«...

V osemnajstem letu je postala učiteljica. Službovala je v raznih krajih (Rumi, Osijeku, Mostarju), sedaj je pa nameščena v Sarajevu.